

Kdo zorganizoval únorovou a říjnovou revoluci v Rusku a listopadovou revoluci v Německu? Ruská a německá revoluce byly zorganizovány britskou tajnou službou, za možné podpory Spojených států a Francie. Cílem první světové války bylo donutit dvě velmoci vzájemně se vykrvácat a nakonec tam zažehnout revoluce. Všechné politické strany byly použity k dosažení tohoto cíle – ruští socialističtí revolucionáři, kadeti, menševici, bolševici a, v Německu, nesourodí sociální demokraté. Ale ne vše šlo podle toho, jak si to Britové naplánovali. Když Německo našlo svého řezníka, Gustava Noske, chopili se bolševici rozhodně taktiky vraždění svých politických oponentů. Vypuštění do Ruska britskou tajnou službou – díky tajné dohodě s německými tajnými službami – kam byli dopraveni v „zapečetěném vagonu“, odmítli bolševici opustit politickou scénu. Bolševici, kteří se ukázali být nadanými a nemilosrdnými organizátory, postupně vyhráli ruskou občanskou válku a vytrhli se z vodítka svých britských mecenášů.

Když se prach po kolapsu Ruského impéria usadil, vynořila se nová forma, na kterou Britové ohromeně zírali. Místo obří, avšak předvídatelné říše carů, se vynořila mírně menší, ale zcela nepředvídatelná nová země – Svaz sovětských socialistických republik. V jeho čele byli vůdci, kteří znali příliš dobře umění pučů a revolucí a byli tudíž zdatnými konkurenty v politickém boji.

Nicméně nová ideologie Sovětského svazu nepředstavovala sama o sobě nebezpečí. Nakonec všechna hesla, „-ismy“ a konfigurace politických systémů nejsou nic jiného, než jen prostředky k dosažení zamýšlených cílů – sami o sobě nejsou cílem. To je důvod, proč bolševici, poté co při svém vzestupu k moci otřásli Ruskem, byli nuceni pokračovat v politice svých korunovaných předchůdců a rychle získali všechna ztracená území. To bylo učiněno pod vlajkou marxismu, ale zdůvodnění nemělo s triumfem myšlenek vousatého Londýňana co dělat, spíše logika geopolitického střetu a prosazování národních zájmů.

Nyní se podíváme na situaci v naší zemi na počátku 20. let m.s. Nevýslovná bohatství Ruska nebyla pro svět tajemstvím. Dokonce i bez provedení nějakých geologických průzkumů lze předpokládat, že šestina Země je plná nejen písku, hlíny a kamení, a na tomto rozsáhlém území se tyčila velká ruská říše. Stejně jako všechna ostatní impéria i Rusko mělo mnoho problémů, díky své historii, geografii a etnickému složení. Britská tajná služba zatlačila na všechny tyto tlakové body. Nemyslete si, že Rusko zkolabovalo přes noc. Rozvrtné aktivity se vršily měsíce, či dokonce roky. Práce to byla dlouhá (asi 100 let), metodická a svoji povahou pomalá. Začala hned po porážce Napoleona Bonaparteho, kdy se Rusko stalo nejsilnější mocností na evropském kontinentu, a skončila únorovou a říjnovou revolucí a ruskou občanskou válkou.

Tudíž rozdrčení Ruského impéria bylo dokončeno. Ale politický boj neskončil. Stejně jako samotní politici i ten byl nekonečný. Proto jakmile se SSSR začal objevovat na mapách, začaly se objevovat i pokusy ho vymazat. Když se to v r. 1991 stalo, začaly být rozvrtné aktivity vedeny proti Ruské federaci. „Neměli bychom si nic namlouvat: dokud se Rusko nesmrskne na velikost Monaka či Lucemburska, vždy se budou pokoušet ho oslabit a rozbít na kousky, bez ohledu na vládnoucí režim či míru jeho „demokracie“ nebo „otevřenosti“. Nadále probírají rozsah tohoto podniku a jeho financování. V r. 2007 utratily Spojené státy 43 miliard dolarů za své tajné služby. Údaje o tom, kolik za ně ročně utrácí Británie, jsou přísně tajné.“

Nebylo to jen přání vyřídít konkurenta, co pohánělo anglosasy ke zorganizování ruské revoluce, ale také ho obdarovat všemi těmi „osvobozujícími“ hodnotami. Ale skončilo to jinak. S Leninem v čele bolševici neočekávaně pro všechny (včetně jich samých) uvedli

Josef Visarionovič Stalin

Rusko zpět do původního stavu. V době, kdy zakladatel sovětské vlády v r. 1924 zemřel, vše bylo stále ještě velmi křehké. Ekonomika musela být restrukturalizována a v tomto směru vypukl v SSSR boj mezi dvěma myšlenkami, dvěma jedinci, dvěma filosofiemi, o to, jak zemi rozvíjet. Když Lenin ležel ve své rakvi, pustili se do něj Josef Stalin a Lev Trocký, kteří bojovali o to, kdo získá nadvládu nad komunistickou stranou a právo řídit zemi. Není třeba uvádět podrobnosti o životopisu těchto vůdců a všech těch pletkách v sovětské politice, o této problematice existují již tisíce knih. Nás zajímá pochopení klíčových okamžiků v tomto střetu, a co to znamenalo, protože tento boj v kancelářích v Kremlu, daleko od Mnichova, sehrál velkou roli v osudu tehdy neznámého německého kaprála – Adolfa Hitlera.

Když zredukujeme všechnu tu demagogii mezi těmito dvěma stranickými vůdci do prostých a srozumitelných frází, spočíval jejich spor v následujícím: Trocký věřil, že ruská revoluce nebyla cílem, ale prostředkem

zažehnutí revoluce ve vyspělejších zemích, aby se nastolilo vítězství komunismu na celém světě. Stalinovým názorem bylo, že vítězství bolševiků v Rusku bylo jedinečným fenoménem, vzácným sám o sobě, a nejdůležitějším úkolem do budoucna je dokončit etablování socialistického státu osvobozeného od volného trhu, místo zaměření se na vývoz revoluce jinam.

Boj o stranu se točil kolem tohoto ideologického jádra. Trocký prohlásil: „Vytvoření nezávislé socialistické společnosti je nemožné v jediné zemi na světě,“ a proto vyzýval k vnější revoluční válce. „Socialistická revoluce,“ napsal, „začíná na národní úrovni, rozvíjí se na mezinárodní a je dokončena na globální úrovni. Tudíž socialistická revoluce je permanentní, v novém a širším smyslu slova: není dokončena dříve, než je dosaženo konečného triumfu nové společnosti na celé naší planetě.“

Stalin a jeho stoupenci namítali a označovali autorovu teorii permanentní revoluce za rozvratný pokus, jak rozdělit stranu: Můžeme a musíme budovat socialismus v SSSR. Ale abychom budovali socialismus, musíme především existovat. Musíme mít šanci dýchat před další válkou, musíme zajistit, že nedojde k žádným pokusům o vnější intervenci; musíme bojovat o jistou minimální mezinárodní stabilitu...“ V reakci na to Trocký použil veškeré své nadání řečníka a polemika, aby svého méně výřečného oponenta zastínil. Projevy a prohlášení v době Stalina a Trockého byly většinou věnovány vzájemným obviňováním. Po předložení svých argumentů každý začal útočit na toho druhého. V tomto boji bylo poslední zbraní citování Lenina, protože všichni vědí, že když chcete, můžete vyšťourat vše. Zabývat se argumenty těchto dvou protivníků by bylo bezúčelné, byly nudné a dokonce i nejzaujímavějšího čtenáře by uspaly. Důležitější je odpovědět na jinou otázku: co se skutečně stalo sovětské stranické elitě? Co stojí za tímto (zdánlivě) teoretickým sporem mezi Stalinem a Trockým?

Historici se pokusili oloupat tuny sémantických slupek vytvořených soupeři v této diskusi, aby se pokusili najít jediné jádro jejího smyslu. Ale pravda spočívá jinde. Je v životopisech

Stalina a Trockého; je v původu naší revoluce. Je dokonce i na místech, kde tito budoucí protivníci byli v předvečer kolapsu ruského impéria a v tom, jak se dostali na vrchol bolševické strany.

V době únorové revoluce byl Josef Stalin ve vyhnanství na Sibiři. Dočasná vláda mu dala amnestii a umožnila mu nastoupit do vlaku do Petrohradu. Prchlivý Gruzínek se později stal horlivým stoupencem Lenina, pečlivě prováděl všechny vůdčovi příkazy a zapojil se přímo do organizování říjnové revoluce. Ale neměl nic společného s obskurní finanční podporou, která proudila do bolševické strany.

Trocký byl jiný příběh. Ve stejnou dobu v únoru byl v daleké Americe, kde, podle vlastních slov, nedělal nic. Profesí Trockého bylo profesionální revolucionář. Evidentně se tento druh práce extrémně vyplácí, protože Trocký se vrátil do vlasti s 10,000 dolary v kapse. Dnes, kdy se staré dobré zelené papírky značně znehodnotily, se tato částka zdá být směšná, ale na přelomu století byla americká měna silná. Proto v dnešních poměrech by se to rovnalo 20-30 násobku – a to bylo jen to, co si strčil do kapsy, samozřejmě. Na neplánované výdaje, takřikajíc. Hlavní finanční zdroje dodané ruské revoluci americkými bankéři byly převedeny přes účty v neutrálním Švédsku a v kufřících nenápadných osob vstupujících tajně do země. Není sporu, že Vladimir Lenin byl odvezen domů v „zapečetěném vagonu“ s tlustým kufrem plným peněz. Ne, je nezpochybnitelným faktem, že bolševici se topili v penězích. Kdo jim je dal? Němci? Částečně, ale je třeba chápat, že podstatná část Leninových „německých“ peněz má původ v amerických půjčkách daných německé vládě. Stejně jako Lenin i Trocký byl napojen na jisté temné kruhy a udržoval vztahy s různými tajnými službami. Po návratu domů se dali Trocký a Lenin rychle dohromady a okamžitě zapomněli na svoji předešlou nenávist. Je třeba poznamenat, že Trocký se dal k bolševické straně až v létě 1917, nicméně organizoval říjnové povstání, vložil se do toho více, než jakýkoliv jiný bolševický vůdce, včetně Lenina.

Leon Trocký

Jinými slovy, Lev Trocký byl americkou investicí (či anglosaské tajné služby) v novém revolučním Rusku. Proto podnikl patřičné kroky a vyjádřil patřičné názory...

Stačí uvést o soudruhu Trockém jediný fakt a vše se stane jasným. Na počátku 20. let řídil Lidový komisariát pro komunikaci. Bylo to pod jeho vedením, kdy tato organizace uzavřela kontrakt se švédskou firmou Nydkvist and Holm na rozsáhlý nákup parních lokomotiv.

Vše na této objednávce je zajímavé. Zaprvé, množství – 1,000 lokomotiv. Zadruhé, cena – 200 milionů zlatých rublů. Ostatní podrobnosti nejsou o nic méně podivné. Není tajemstvím, že Švédsko není domovem slonů, ale fakt, že skandinávská země není ani zdaleka světovým vůdcem ve výrobě lokomotiv všem jaksi unikl. Nydkvist and Holm dokonce neměla ani výrobní kapacitu na uspokojení sovětské objednávky v té době. Proto se tyto dvě strany dohodly na transakci podle této konstrukce: rudé Rusko zaplatí předem, Švédové pak postaví továrny a pak nám pošlou lokomotivy.

V celé historii firmy Nydkvist and Holm nikdy nevyrobila více než 40 lokomotiv ročně. Ale

rozhodla se pochlapit a v r. 1921 jich vyrobila celých 50! Pak byla objednávka rozložena rovnoměrně do pěti let, během kterých Švédové použili naše peníze na vybudování továrny! V r. 1922 dostal kupující 200 lokomotiv, a od let 1923-1925 jich dostával 250 ročně. Navíc Sovětský svaz hrál roli nejen kupujícího, ale také věřitele. A to nemá nic společného s platbou předem za lokomotivy. V květnu 1920 dostala tato firma nejen platbu předem ve výši 7 milionů švédských korun, ale také bezúročnou půjčku 10 milion korun „na výstavbu strojírny a kotelny“. Podle úvěrové dohody měla být splacena po dodání posledních 500 lokomotiv. Pokud by byla sovětská objednávka snížena, pak si Švédové mohli prostě peníze nechat! Například švédská strana mohla zpozdit dodávku a text dokumentu neobsahoval nic, podle čehož by mohl být kontrakt se švédskou společností ukončen.

Ale to není vše. Tyto lokomotivy byly objednány za dvojnásobnou cenu před válkou – a nebyly koupeny znehodnocující se měnou, ale zlatými rubly! Byl to celkem skandální obrázek: přemrštěná cena, platba předem, žádné zboží. A kdy mají dorazit? Kdo ví? Jakémukoliv daňovému inspektorovi nebo auditorovi, který by viděl něco jako toto, by spadla čelist až na zem. Tento obchod smrděl jako velký skandál a bylo by to velké povýšení pro kohokoliv, kdo by tento podvod odhalil.

Sovětský časopis „Ekonom“ napsal o tomto podivném obchodu v r. 1922. Článek vyjádřil úžas nad tímto podivným způsobem obchodování. Navíc Frolov, autor, položil logickou otázku: proč bylo nezbytné objednat lokomotivy, a to ještě ze Švédska? Nebylo by lepší rozvinout, či spíše podpořit domácí průmysl? Putilovova firma v Petrohradu vyráběla před válkou 250 lokomotiv ročně. Proč ji neposkytnout půjčku? Taková obrovská suma peněz mohla „pozvednout všechny jeho továrny na lokomotivy a nakrmit jeho pracovníky“.

Překvapuje vás toto podivné řízení soudruha Trockého? Budete ještě překvapenější Leninovou reakcí na tento článek Ekonomu. „Jsou to jasně kontrarevolucionáři, stoupenci Entente, organizovaní sluhy a špióny, a pokouší se ovlivnit naši mládež. Musíme dohlédnout na to, abychom chytli a nadále neustále systematicky chytali tyto „vojenské špehy“ a posílali je zpátky,“ napsal vůdce proletariátu. Pak požádal Felixe Dzeržinského, šéfa tajné policie Čeka, aby dal časopis zavřít.

Ale zpět k ceně v tomto obchodu, který byl pro Rusko tak ztrátový a který je zakázáno kritizovat: 200 milionů zlatých rublů – to je nejen kolosální suma. Byla to čtvrtina zlatých rezerv země v té době!

Takže co toto podivné chování Lenina a Trockého opravdu znamená? Znamená, že dluhy se musí platit a sliby dodržovat. Peníze utracené za kolaps Ruska se musely vrátit. To byla jedna z dohod mezi představiteli západních vlád a bolševiky. Protože Lenin zůstal u moci tak dlouho, porušoval smlouvy se svými „partnery“ v britské tajné službě jen postupně a nakonec jich zbylo jen pár. Protože byl dosazen do čela Ruska jen proto, aby ho zruinoval, použil toto krytí, aby udělal opak – aby své území opětovně spojil. Z toho plyne logika jeho akcí. Nezaplátíme carovy dluhy. Budeme dělat ústupky. Nevzdáme se své moci a utracené peníze budou vráceny.

Takže s Trockým je to více či méně chápáno. Co s tím má společného Hitler? K tomu se dostaneme v příští kapitole.